

[Fibiger.]

Det andet Ændringsforslag, jeg gerne vil omtale, er Nr. 74 til § 82, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen og det ærede Medlem Hr. Samuelsen. Det har jo været den almindelige Opfattelse, at naar man bare var beruset, var det en formildende Omstændighed med Hensyn til de Forbrydelser, man udførte. Hvis man møder en Mand, der er fuld, og han prøver paa at gøre Tilnærmelser og omfavne en, hvad der kan være af mindre væsentlig Betydning, eller at vælte sig ind paa en, hvad der kan være ret ubehageligt, hører man altid fra anden Side: Naa, tag det ikke saa nøje, for Manden er jo fuld.

Jeg mindes ogsaa, at et af de ærede Medlemmer her i Salen for ikke saa længe siden blev overfaldet ovre i Kolding af en fuld Mand, og han, der var med det ærede Medlem, sagde: De skal ikke bryde Dem noget om, at han slaar dem nogen oven i Skallen, for han er jo fuld. Jeg maa sige, at hvis de var faldet saa haardt, at det ærede Medlem var blevet paa Stedet, kunde det ikke være en saa særlig formildende Omstændighed, at Manden var fuld, tværtimod, jeg er af den Opfattelse, at det burde være en skærpene Omstændighed.

Naar en Mand begaar noget i Fuldskaab, maa han være klar over, at Straffen skærpes — det kunde maaske afholde ham fra at inklade sig paa det —, for i Virkeligheden er det to Forbrydelser, han begaar, for det første at han drikker sig fuld, og for det andet at han gaar ud og laver Ulykker efter at have drukket sig Mod til, naar han tænker paa at begaa et eller andet.

I dette Lovforslag er man jo gaaet bort fra meget af det, som efter den nugældende Straffelov betragtes som formildende Omstændigheder. Det forekommer mig, at Ændringsforslaget under Nr. 77 er meget uheldigt, det vil være bedre at blive ved det, der staaar i Lovforslaget.

Jeg indrømmer, at der paa forskellige Punkter, ogsaa med Hensyn til Straffebestemmelser i Beværterloven, kan gaas videre efter dette Forslag end før, og det takker jeg Udvalget og Justitsministeren for.

I det hele taget maa jeg sige, at naar man tænker paa alle de Forbrydelser, der foregaar i Beruselse, kan man ikke fra Lovgivningsmagtens Side være opmærksom nok med Hensyn til at fastsætte Straffebestemmelser, som kan virke afskrækkende paa de Personer, der paa den Maade forulemper ordentlige Folk, som gaar i deres lovlige Ærinde paa Gaden.

Jeg skal derfor anbefale, at man stem-

mer for Ændringsforslaget under Nr. 74, og jeg haaber, at det her i Salen vil finde stærkere Tilslutning end den, der har givet sig Udtryk i Udvalget, saaledes at der muligvis her i Salen kunde blive Flertal for det. Jeg tror, at disse skærpene Bestemmelser vilde være gavnlige ogsaa med Hensyn paa Ædruelighedens Fremme.

Justitsministeren (Zahle): Det er nødvendigt for mig at gøre en Del Bemærkninger til Ændringsforslagslisten og til, hvad der er fremkommet under Forhandlingen, men jeg skal fatte mig i saa stor Korthed som muligt og holde mig udelukkende til rent saglige Synspunkter. Det er jo anden Behandling, og det, som her skal drøftes, er Ændringsforslagene.

Jeg skal først tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger om Tilregnelighedsspørgsmaalet. Der er under Nr. 5 af et Flertal bestaaende af Radikale og Socialdemokrater stillet Forslag om en Ændring af Tilregnelighedsparagraffen.

Den sidste Kommission, som beskæftigede sig med Straffelovforslaget, havde tre Forslag vedrørende dette Punkt. Det ene var stillet af den nuværende Rigsadvokat Goll og afdøde Professor Torp, og det hvilede paa det saakaldte medicinske Synspunkt, det kom an paa Lægen. Naar Lægen erklærede, at en Mand var sindssyg, kunde han ikke straffes; hele Tilregnelighedsspørgsmaalet blev saaledes lagt i Lægens Haand.

De to andre Grupper indenfor Kommissionen lagde Spørgsmaalet i Domstolenes Haand, dog selvfølgelig paa en saadan Maade, at det grundlæggende var Lægeerklæringen, men saaledes, at Domstolene bedømte dens Betydning. Af disse to Grupper lagde den ene, som var repræsenteret ved Højesteretsdommer Olrik, Vægten paa, om sigtede kunde siges at være utilregnelig — det var altsaa Dommeren, som skulde skønne over det —, medens den anden Gruppe, som bestod af Glarbo, Oskar Johansen og Krabbe, lagde Vægten paa, om han var strafpaavirkelig.

I det Forslag, jeg havde den Ære at forelægge her for dette høje Ting, fulgte jeg min Forgænger i at opstille Spørgsmaalet om Fordringen til Tilregnelighed. Naar imidlertid nu et Flertal indenfor Udvalget er gaaet over til at lade det afgørende være Strafpaavirkeligheden, saa kan jeg udmærket godt slutte mig til dette. Det, der for mig er det vigtigste, er, at det bliver Domstolene, der faar det sidste Ord med Hensyn til, om en Person, hvis Aands-